

ИСТОРИЯ БЕЗЪ ЗАГЛАВИЕ

Приключения и случки

Тази История безъ заглавие ще продължи презъ цѣлата година. Въ нея ще прочетете много весели приключения и случки — такива, каквито въ миналото дадохме, когато на сжщото мѣсто се печатаха приключенията на „Чичо Пѣй и Асма бей“.

Днесъ Бисерка се върна вкжши много радостна. Тя бѣше ходила у леля си, и на връщане нѣкакви хора ѝ бѣха подарили малко, бѣло котенце.

Цѣлъ день котенцето не слѣзе отъ ржцетѣ ѝ. Милваше го, приспиваше го въ полата си, или пѣкъ го хранѣше съ каквото намѣри. Отъ мачкане, меката и пухкава козина на котенцето се усука и погрознѣ.

— Остави на мира животинчето! — думаше майка ѝ. — Я вижъ, на какво е заприличало!

Ала Бисерка не искаше да чуе. Не се отдѣляше отъ котенцето. Край него забрави другаркитѣ си. Престана и да закусва, както по-

рано. Млѣко ли ѝ дадатъ, сирене или друго нѣщо, бързаше да го даде на котенцето, което преяде, поболѣ се и погрознѣ още повече. Като видѣха това, родителитѣ на Бисерка решиха да премахнатъ котето.

Едно ранно утро, докато Бисерка спѣше, майка ѝ взе котето, излѣзе на улицата и започна да се озѣрта. Въ едната си ржка тя стискаше нова петолевка, която бѣше приготвила да даде на онова дете, което се съгласи да хвърли котето нѣкъде далеко, та да не може вече да се върне.

Бисеркината майка не чака дълго. Откъмъ горния край на улицата се зададе Стойо — най-голѣмиятъ